

[Finansministeren.]

holdningen paa omkring 60 Mill. Kr. I de to Aar, der er forløbet siden da, har man imidlertid, som jeg nævnte før, afbetalt 71 Mill. Kr. paa Statsgælden og tillige anvendt 70—90 Mill. Kr. til offentlige Arbejder, til Udlaan o. s. v. Til Trods herfor kommer Minuset i Kassebeholdningen til 1. April kun til at ligge omkring 100 Mill. Kr., altsaa en Stigning i Løbet af de to Aar paa ca. 40 Mill. Kr., samtidig med at der er afholdt de meget betydelige Beløb, jeg nævnte. Jeg synes egentlig ikke, man kan sige, at det er Resultatet af noget helt galt Styre. Og jeg vil gerne spørge den ærede Ordfører: Paa hvilke Omraader er Venstre gaaet imod Afholdelsen af Udgifter? Saa vidt mig bekendt er man gaaet med til det hele, man har stemt for disse Finanslovsforslag, saa i Realiteten kan man ikke have haft noget at indvende imod de afholdte Udgifter.

Spørgsmaalet bliver herefter, hvad den ærede Ordfører ogsaa var inde paa, om det ikke havde været mere rimeligt at optage et fast Laan end at have dette store Overtræk i Nationalbanken. Hertil vil jeg sige, at den Ordning, vi har haft, uden Tvivl har været den billigste for Staten, idet vi af disse Overtræk kun har betalt 2½ pCt. i Rente; der er ingen Tvivl om, at det har været en god Forretning for Staten, fremfor at vi skulde have optaget et fast Laan. Dertil kommer, at mange forskellige Forhold har talt imod, at Staten skulde optage dette Laan. Jeg har nævnt det i det andet høje Ting, og jeg vil ogsaa gerne fremsætte den Udtalelse her, at hvis ikke forskellige Forhold var indtruffet i den senere Tid, er det muligt, at der allerede havde været optaget et Statslaan. Jeg skal gerne tilføje, at saa snart Tiden er gunstig og Mulighederne er inde for at afløse en Del af den løse Gæld med et fast Laan, vil Regeringen søge Bevillingsmyndighedernes Tilslutning til Optagelse af et saadant Laan.

Den ærede Ordfører omtalte saa Tyendeparekasserne og mente, det var forkert, at man i sin Tid var gaaet bort fra de 25 000 Kr. paa Finansloven. Beløbet skulde snarere være større, end Tilfældet var blevet. Naar dette Beløb i sin Tid blev nedsat, var det et Led i Bestræbelserne for Nedbringelse af Statens Udgifter. Paa adskillige Omraader foretoges Nedsættelser, det ramte ogsaa Tyendeparekasserne. Senere blev Bevillingen øget, og Beløbet er for indeværende Aar forhøjet med 3 000 Kr. Der er ikke Tvivl om, at der er flere Omraader, hvor det vilde være ønskeligt at

forhøje Bevillingerne, men naar man ikke kan faa Beparelser, lader det sig jo ikke gøre at forøge Udgifterne uden samtidig at øge Indtægterne. Det er en af Aarsagerne til, at man paa dette specielle Omraade ikke er gaaet videre, end Tilfældet er blevet. Det er meget ofte blevet behøje os, at det var et ødselt Styre, Regeringen førte. Det er en ganske urimelig og uberettiget Paastand. Jeg kunde nævne mange Eksempler paa, at Oppositionen mødte op med Krav om nye Bevillinger eller yderligere Bevillinger til dette eller hint Formaal. Det skal jeg ikke sige noget til. Det er naturligt, at Ønskerne opstaar i Befolkningen, og at dens Repræsentanter paa Rigsdagen gør sig til Talsmænd for disse Ønsker, men det er ikke med Rette, at man kritiserer os, naar vi søger at holde lidt igen.

Den ærede Ordfører for Venstre dvælede derefter ved de for Landbruget uheldige Forhold. Det er drøftet saa ofte, og der er jo en hel Del om det, men naar den ærede Ordfører vil henvise til, at Indtægterne i Hovedstaden sidste Aar er steget med 110 Mill. Kr. samtidig med, at Forholdene er meget ugunstige for Landbruget, kunde jeg have ønsket, at den ærede Ordfører havde føjet til, hvorledes Indtægtsforholdene stillede sig for det øvrige Land, for det virker noget misvisende, naar han siger, at Indtægterne i Hovedstaden er steget med 110 Mill. Kr., medens de er gaaet tilbage ude omkring i Landet. Samtidig med at Indtægterne i Hovedstaden er steget med 110 Mill. Kr., er de nemlig i Provinsbyerne steget med 48 Mill. Kr. og i Landdistrikterne med 121 Mill. Kr., og selv om Landdistrikterne ogsaa omfatter Stationsbyer og Egne af Landet, hvor Indtægterne er betydelige, som i Københavns Amt, er Indtægterne ogsaa ude omkring i de rene Landdistrikter gaaet op det sidste Aar. Den ærede Ordfører kan henvise til, at der alligevel er daarlige Forhold i Landbruget; det skal jeg slet ikke komme ind paa, men naar han slynger et saadant Tal ud og siger, at i Hovedstaden er Indtægten steget med 110 Mill. Kr., men undlader at omtale, at Indtægterne i samme Periode i Landdistrikterne er gaaet op med 121 Mill. Kr., er det ikke nogen ganske loyal Fremstilling.

Den ærede Ordfører omtalte Eksportpristallet og beklagede, at man var gaaet bort fra Sammenligningsgrundlaget 1913 og havde taget Aaret 1931 i Stedet for. Efter at denne Statistik var fremkommet og der var rejst Kritik derimod fra visse Sider, undersøgte jeg for nogle Dage siden Spørgsmaalet og havde en Samtale med Chefen